

131. I Arilds Tid, da end begravet.

(Til Jylland.)

F. A. Reissiger.

Moderato.

1. I Arilds Tid da end be - gra - vet i dunk-le Taa-ger Sjæl-land

laå, sig Jyl-land løf - ted op af Ha - vet, en Vug - ge grøn med Gæn - ger

blaa, en Vugge grøn med Gæn - ger blaa. Fra Ha - vet ind i stær - ke

Strøm - me til Slægten Kraft og Sundhed drog, og

Bar - nets ly - se Vug - ge - drøm - me stod snart som Daad i Min - dets Bog.

2. Vort bløde Sprog paa Jydens Tunge
 Faar Kraft som Vesterhavets Klang,
 Og dog det er saa sødt at sjunge
 I: Som Spentrup-Præstens Vemodssang:
 Det lød med Vægt i mandig Tale,
 Det lød i Enfold uden Bram,
 Som hist fra Viborg Stændersale
 Og her fra Skamlingsbankens Kam.

3. End taler Skamlingsbankens Støtte
 Om Kampens aldrig endte Tid,
 Om hvad vi led, og hvor vi blødte
 I: Og om vort bedste Værn i Strid:
 En Grænsevagt, der ikke segner
 Og giver feig din Post til Pris,
 En Kæmpeslægt, der Ætten regner
 Fra Ebbesen paa Nørreris.

P. Hansen.